

en meget betydelig Indskrænkning, der nu er Tale om, idet vi fra i alt 339 faste Musikere efter Hærloven af 1894 nu ere nede paa et Antal af 188, og af disse 188 ere endda 78 Underhornblæsere eller Hornblæserelever. Men jeg forstaaer selvfølgelig meget vel, at Tiden og Forholdene kræve den yderste Grad af Resignation, og ud fra dette Synspunkt kan jeg ikke andet end være den højttærede Forsvarsminister taknemmelig, fordi dette Forslag er forelagt. Uden dette, og hvis vi holdt os til Hærorrdningen efter 1909 uden Hensyn til den midlertidige Bestemmelse, vilde der kun være et eneste Musikkorps tilbage i Hæeen, et Musikkorps, som garnisonerede i Hovedstaden, og som man vel kan sige havde ganske særlige Forpligtelser. Ude i det øvrige Land, i alle Garnisonsbyerne og alle Øvelseslejrene, skulde Musikken forstumme den 31. Marts 1911. Denne Ulykke vil blive undgaaet, saafremt dette Ting vil følge Regeringens Forslag og vedtage det — dog forhaabentlig i en noget forbedret Skikkelse.

Der er maaske dem, der ville synes, at det er et stærkt Udtryk at kalde det en Ulykke, om vore militære Musikkorps skulde ophæves. Jeg tror dog, at denne Betegnelse er fuldt berettiget og saare rammende. Alle, som have hørt vore Regimentsmusikkorps, ville erkende, at de besidde en saadan musikalsk Kultur, at deres Virksomhed med Rette har vakt betydelig Anerkendelse og Paaskønnelse hos de sagkyndige Autoriteter. Men ikke alene det: de have ogsaa været i Stand til at fremføre klassisk og lødig Musik og have hos den store, jævne Befolkning vakt Sansen for og Forstaaelsen af en Verden af Toner, som denne Del af Befolkningen ellers ikke har nogen som helst Adgang til at stifte Bekendtskab med. Hvorledes tror man, det vilde være gaaet med Interessen og Smagen for den store Musik, hvis man ikke havde haft disse militære Musikkorps? Interessen og Smagen for den store Musik er bleven udviklet betydeligt i den sidste Menneskealder. Man kan i den Henseende vist godt tale om et musikalsk Gennembrud, idet man fra kun at have Interesse for den ganske lette Musik, for Dansemusikken, har faaet Øret op for, at der er noget, der er bedre, noget, som helt anderledes kan gribe Sindet, at der er Mestre, der have givet os Toner, som, naar man først har faaet Øret aabnet for dem, bereder Tilhørerne en betydelig større Nydelse end den, der faas ved den lette Musik.

Jeg tror ikke, det vilde have været muligt at naa et saadant musikalsk Gennembrud herhjemme, hvis vi ikke havde haft vore Regimentsmusikkorps, og hvis disse ikke havde været besjælede af Følelsen af det Ansvar, de havde, og havde haft baade Evnen og Villien til at løse de Opgaver, der vare betroede dem. Den Del af Befolkningen, der har Adgang til i Musikforeninger, ved Koncerter og i Operaen at høre de store musikalske Mesters Tanker, vil vel sagtens ikke kulturelt lide noget ved, at den militære Musik ophæves. Men det forekommer mig, at den Del af Befolkningen, som ikke har Raad til at faa Adgang til disse Nydelser, ikke skulde være henvist kun til Tonernes Forgaard, men at ogsaa denne Del af Befolkningen skulde have Adgang til at komme ind i den Hal, hvorfra de store Mesters skønne Harmonier lyde, og skulde have Lod og Del i Nutidens Kultur ogsaa paa Musikens Omraade. Derfor er der ikke for mig nogen som helst Tvivl om, at den militære Musik ogsaa af folkelige Hensyn bør bevares. Det gaar ikke an nu om Dage saaledes, som det maaske tidligere kunde gaa an, at feje Ansvaret for Bevarelse eller Ikke-Bevarelse af den militære Musik bort ved at betegne den militære Musik som Messingsuppe. Det er ikke nogen tynd og lidet nærende Suppe, der serveres for Befolkningen af disse militære Musikkorps, men det er tværtimod en Kost, som baade er kraftig og styrkende, en Kost, som kan nydes af alle, og som alle bør have Adgang til at nyde.

Jeg skulde meget ønske, at det Udvalg, som eventuelt maatte blive nedsat og faa med denne Sag at gøre, vil lade sig det være magtpaaliggende af egen Erfaring at stifte Bekendtskab med vore militære Musikkorps. Naar Udvalg ellers have Sager til Behandling, er det ret almindeligt, at de ønske personligt at gøre sig bekendt med, hvad det er, de skulle beskæftige sig med, hvad enten det nu er en Jernbane eller en Bro eller hvad som helst for ved Selvsyn at overbevise sig om Nødvendigheden af de vedkommende Forslag og Rækkevidden deraf. Jeg skulde meget ønske, om det Udvalg, der maatte blive nedsat om denne Sag, vilde lade sig det være magtpaaliggende at høre et eller flere af vore militære Musikkorps. Hvis Udvalget vilde det, er jeg overbevist om, at man derved vilde faa Rigigheden af mine Udtalelser bekræftet og komme til en Forstaaelse af, at det vilde grænse til Barbari, om man vilde gaa den